

BERICHT VAN DE FINANCIËLE KOMMISSIE

Namens kerkeraad en kommissie zeg ik u allen vriendelijk dank voor uw milddadigheid in het afgelopen jaar. Ook dit jaar hebben we weer een flinke aflossing kunnen doen. Het financieel verslag werd tijdens de inmiddels gehouden ledenvergadering voorgelezen.

Hierbij volgt een gedeelte van een predikatie van onze herder en leraar, uitgesproken op 26 juli 1970 over zondag 21 van de Heidelbergse Catechismus, "Wat gelooft gij van de Heilige algemene Christelijke kerk?"

Geliefden, dat wij toch zó de grond van de kerk leren bewonderen, uit Hem, Die de verkiezende Vader is. Hij heeft Zich van eeuwigheid een gemeente verordineerd ten eeuwige leven.

Deze waarheid was ook Davids' "Hoop en Lust". Menigmaal denken wij dat alles verkeerd gaat. Toch zien wij vaak dat Gods verkiezing zich verwerkelijkt in de lijn der geslachten. Heeft u daar wel eens op gelet?

Soms wordt de gemeente voorgesteld als een nest jonge katten...Je haalt er een paar uit en de rest verdrink je en gooit ze weg. Dat is onschriftuurlijk. Zo handelt de Heere niet. Zulke voorstellingen kun je niet verantwoord. De Heere is geen God van willekeur. Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Neen, onze God is een God des Verbonds tot in geslachten. Ik hoop dat u dit verstaat.

Als u een vader en moeder hebt, die behoren tot die gemeente, die verordineerd is ten eeuwige leven, dan hebt u heel wat vóór. Er wordt wel eens gezegd: Genade is geen erfgoed. Ik weet het allemaal wel. Toch is genade al-
léén maar erfgoed uit onze dierbare Borg en Middelaar. Want de dood van de testamentmaker is tussenbeide gekomen. Daarom, kinderen, als jullie het in de tijd niet leren, dan zal de eeuwigheid het ons openbaren: Welk een gunst het geweest is, om tot een geslacht te behoren waar God Zijn zegen aan gaf.

Deze waarheid kan ons wel eens benauwen.
De Heere is aan ons niets verplicht. Er zijn
geslachten waar God de lijn heeft afgebroken.
Niet zomaar. Maar daar, waar de brute ver-
werping van de dierbare boodschap van Zijn
heil, en het boze ongeloof, meer en meer de
overhand nam.

Daar spreekt de Heere wel:

'k Liet hen dies, veracht,
Naar 't hun goed dacht, hand'len;
'k Liet dit boos geslacht,
Naar de keuze viel
Van hun dwaze ziel,
In hun wegen wand'len.

Dat is niet best. Dat is ontzaglijk. Het hart
kan vervuld worden met vreze, zodat we zeg-
gen: Heere, wanneer zal die lijn onzerzijds
toch afbreken?

O, als de apostel gaat zeggen: Nademaal gij
u de woorden des eeuwige levens niet waardig
keurt, keren wij ons af en gaan tot de heide-
nen.

Dit is een doodvonnis, zo vreselijk erg, dat
het met geen woorden te zeggen is. Als God
de lijn afsnijdt en Zijn Woord wegneemt.
Je kunt grootgebracht zijn met de gedachte,
dat als er nu eens ééntje van je kinderen
mocht behoren tot de gemeente der uitver-
korenen. en als er nu op de katechisatie eens
ééntje bij mocht zijn.

Maar ik zeg tot de kinderen dat er geen reden
is om zo te denken. Neen, kinderen, je hebt
alle reden om verwonderd te zijn over wat
God al gedaan heeft.

Dat is óók verkiezing, dat je gebracht bent
onder de band van Zijn Woord en Getuigenis,
en je je leven niet verteert in de gruwelen
en de ongerechtigheid.

Dachten jullie dat dat geen verkiezing was?
Jullie denken toch niet dat het jullie knap-
pigheid is of puur toeval dat je in de kerk
mag zitten? Neen, dat is ook verkiezing.

Daar blijkt uit dat de Heere wat goeds met ons voorhad. Hij bracht ons onder Zijn Woord. Dat hebben wij niet uitgekozen. Dat hebben we ook niet verdiend. De Heere heeft dat gedaan. Daarom zegt het Woord (en de ernst is zo zwaar).

Allen die van Mij afwijken worden in de aarde geschreven. En, die van de weg des verstands afdwaalt, zal in de gemeente der doden rusten. Welk een vreselijke dingen kunnen we op dit terrein meemaken. Mensen die er gewoon om lachen. Vreselijk, hoe men lid van een kerk wordt en er zo weer uitstapt. En dan bedoel ik echt met de kerk niet een naam of een gebouw. Vaak onttrekt de mens zich aan de bediening van Woord en sacrament omdat de grond onder de voeten hem te warm wordt.

Hij wil niet ontdekt worden aan de waarde-loosheid van z'n godsdienst, hoe vroom de schijn ook mag zijn.

Waar de liefdetouwen een beetje gaan trekken; waar gezegd wordt: Kom ga met ons en doe als wij..daar gaat het touw voor de hoogmoedige zondaar snijden en hij gooit alles weg. Men zegt wel eens: De Heere kan hem of haar terugbrengen. Inderdaad..Maar is het niet iets om bang voor te zijn? Is het niet een eeuwig wonder als een verachter van het Evangelie niet voor eeuwig afgesneden wordt?

O ja, we kunnen het wel menselijk beredeneren en zeggen: Aan die kerk kan je zaligheid toch niet afhangen? Dat weet ik ook wel. De zaligheid ligt in een Ander. Toch zal het in ons leven aan de vrucht openbaar worden.

De apostel zegt: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen. Kinderen, wij zijn niet groot in aantal, en ik heb me nooit geroepen gevoeld om een jood of jodengenood te maken (hoewel de vijanden dit wel eens gezegd hebben). Eerder heb ik afgehouden dan getrokken. Als mensen spraken over lid worden, zei ik: probeer het eens een jaartje. Ook mensen die niet tot de gemeente

behoren bezoek ik wel, maar nooit met de bedoeling ze over te halen. Beter kunnen we denken: Heere, als het van U is, en er rechte wegen voor de voeten komen, dan komt het vanzelf in orde. Het is een groot verschil, of we zelf ons in een kerk brengen, of dat de Heere ons een plaatsje geeft.

Een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren.

Dat is geen ijdele klank, maar Geest en Leven in het midden der gemeente. Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort. Zij wand'len Heere, in 't licht van 't Goddelijk Aanschijn voort.

Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen. Naar Uw gemaakt bestek in eeuwigheid zal rijzen. Ziende op de verkiezende Vader zingt de kerk: Uw vrije gunst alleen wordt de eer toegebracht.

Daarom heb ik vroeger, toen het ging om als gemeente of als een ambteloze groep verder te leven, gezegd: Ik spat liever op een rechte weg als een zeepbel uit elkaar, dan dat we in dezen onze eigen wegen handhaven. Zo ligt het nog. Niet uit onverschilligheid. Maar u moet niet denken dat onze gemeente bestaat bij de gratie van kerkgangers. Ook niet bij de gratie van de kollektezak of wat dan ook. Ik ben heel blij dat de Heere in ons midden de vrucht der liefde openbaart. De vijanden zouden van nijdigheid het wel uit onze handen willen rukken als ze wisten dat het een arme zondaar goed gaat.

Schimpend zeggen ze: Alles kan bij die lui, hoe kan dat nou?

Volgens Luther bouw je met arme mensen kerken. Aan rijke ezels heb je niets. Wij hebben geen kerkgebouw in bezit. Dat is niet nodig ook. We kunnen het veel beter huren. Ik ben blij dat de Heere vervult: Zij gaven zich eerst aan de Heere en daarna aan ons. Hoe is het mogelijk, dat de Heere ons in deze verwarrende, geesteloze en hatelijke tijd, nog in vrede doet samenwonen.

Als dat nu voortvloeyde uit het feit dat ik voor jullie zo aardig en nederbuigend was, en dat ik elke dag een poosje bij u kwam praten.

Maar zo staan wij niet tegenover elkaar. U weet wel dat we van zulk soort lievigheid niet houden.

Je moet maar zo denken: Als je onder Gods Woord leeft, en je ziet mij in een maand of halfjaar niet op de vloer, dan is het toch goed. Zo denk ik van jullie ook.

Je hoeft ook geen meelij met mij te hebben als er iemand uit de kerk vertrekt. Ook met uw kerkeraad niet. Hoogstens met de stakkers die het hazepad kiezen. Met de kerk hoef je nooit medelijden te hebben.

Als alles weg zinkt, ligt het nog vast voor de zondaar: Tot het eeuwige leven uitverkoren. Waar God opent zal niemand sluiten.

Waar hij sluit, zal niemand openen.

Daarom ben ik geneigd alles om te draaien. We zeggen niet: Ik ben verblijd dat je naar de kerk komt, maar: Je hebt alle reden om blij te zijn dat je hier mag komen en dat je nog naar de catechisatie mag gaan... Dáár zijn we blij mee. Mensen we moesten wel een gat in de lucht springen omdat de Heere ons nog een plaatsje geeft om ons aan Zijn Woord en sacrament te verbinden.

Want het is alles in de handen van de Vader van onze Heere Jezus Christus.

Hij voert Zijn raad uit. Zijn raad bestaat. Laat dan de vonken maar spatten.

Hij heeft gezegd: Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. God zal alle zaken in het gericht en in het reine brengen.

Wij nooit.

Wij kunnen het alleen maar verknoeien.

Zo wordt het nu de spijsze voor de zondaar: Het is de gemeente, van de VADER VERKOREN.

En als we door mensen of kerken niet verkoren zijn, dat doet niets ter zake en is van het minste belang.

Maar dit is van het allergrootste belang.

Te mogen behoren en te geloven de gemeente, die de Vader heeft liefgehad met een eeuwige liefde, om Christus wil.

Penningmeester

Fin. Kommissie

L. Dekker.